

בסייעתא דשמיא

קובץ אמרי קודש מאת ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

- פרשת חקת -

- פרשת בלק -

* * *

י"ל פה הצרות באבוב

שנת וכו' תנש"א מלכותך לפ"ק

ע"י חברה קנין ספרים

דבית המדרש הגדול דקהל שערי ציון ל' באבוב

בנשיאות ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ברוקלין, ניו יארק

אמרי בלק

הקב"ה על ידי שיסתכל ויביט כביכול על צעניא פקיאח. ו"ש ממי אצוא ואראח, כלו' שאמראה על ידי הקב"ה, ועי"ז יוסף צי כח הקדושה.

ומעתה מה מאוד יונעם דברי רש"י ל' ה"ל, מה עשיתי לך כי הביתני זה שלש הגלים, רמו לו אתה מבקש לעקור אומה החוגגת שלש הגלים בשנה. ד"ל כי זאת הייתה עיקר כוונתו של צלעם הרשע, שרלה להסתכל על בני ישראל צעניו הטמאות רח"ל, ועל ידי הניצוזה הטמאים היוצאים מעניו יכנס צדום רוח טומאה ח"ו כדברי האגדה דכלה הני"ל.

ועל כוונה זו אמרו רז"ל (צ"ח במ"א ט.) עה"פ (צמדב ד, ג) ורא אה ישראל שוקן לשצטיו ומאי עליו רוח אלקיס, ראה שאין פתחי אהליהם מכוונים זה לזה, אמר ראיון הללו שמשרה עליהם שכינה. כי עיקר כוונתו הימה להסתכל צעין הרע שלו על ישראל להכניס בהם טומאה ח"ו, ולזה אמר שאין צידו לקללם ולהמשיך עליהם טומאה, כיון שצניתם מתנהגים כראוי בקדושת הראי"י צטהרה, וממילא גם כשיוצאים לחוץ צדמי שומרים את עיניהם מלהרות צדע, ואינם באים לדי היזק ראיי, כי הכל תלוי באופן

ההתנהגות וההכנה צבית קודם שיוצאים לחוץ, ואם כן ראויים הללו שמשרה עליהם שכינה, שישיפע עליהם הקב"ה כח של קדושה.

וזה שרמו לו האמון, אמה מבקש לעקור אומה החוגגת שלש גגלים בשנה, הרי כל כוונתו להכניס ארס טומאה צצני ישראל על ידי עיניך הטמאות, ועל ידי זה להשפיל את בני ישראל ממדרגתם ולטמאותם ח"ו. ידוע מדע שאומה זו חוגגת שלש גגלים, שעולים לרגל לקיים מצות ראיי, כי רצונם עו להסתכל צמקוס קדוש כדי שיחקק צענייהם וצמחם כח הקדושה של השרחת השכינה שזוכים לראות צבית המקדש, וכשם צצאים לראות כך באים לראות, שהקב"ה עוחר להם צציוע עליון ומשפיע עליהם כוחות עזמות של קדושה וטהרה, ואם כן איך אמה רעה להכניס בהם רוח טומאה, הלא דבר זה לא יעלה צידך, כיון שהם משמללים ככל כוחם לקבל שפע קודש צעמ עליהם לרגל שלש פעמים בשנה, והקב"ה עומד ומשייע להם להשיג כח הקדושה צמדריגה גבוהה מאוד.

(מתוך דרשת התעודות לאנ"ש

בביהמ"ד דחסדי באבוב בבני ברק,

יום ג' פ' בלק שנת תשס"ד לפ"ק)

* * *

אשר תמיד עיני ד' אלקיך צה, שש ים
 צחיה גבוהה של השגת הצורה,
 הגורמת שגם צעת ששוכחים סוף
 מקדושת הצורה, אנו מוכרחים להסמל
 בהקצ"ה ולחזור אליו בתשובה, ע"ד.
 ולפי"ו יוצן מאמרס ז"ל הג"ל,
 כשם שצד לראות קך צל לראות,
 שפאשר אדם משראל עולה למקום
 המקדש לקיים מלות ראי, היינו שרונה
 להסמל במקום קדוש כדי לקבל
 השפעה של קדושה, אז זוכה שהקצ"ה
 מצינו עליו בעינא פקיתא, ועל ידי זה
 משפיע על נפשו רוח של טהרה ורוח
 של קדושה, וגם שומר את נפשו שלא
 יפול ממדינתו, כי ע"י שהקצ"ה
 מסמל עליו, ממילא מוכרח לחזור פניו
 ולהיות פונה אל הקדושה כאמור.

ועד"ו יש לפרש מה שהספל דוד
 המלך ע"ה (סהלס מג, ג) צמאה נפשי
 לאלקים לא-ל חי מותי אבוא ואראה
 פני אלקים. ולמא' אס כוונתו שיש לו
 נמאון שזוכה לצוא לביהמ"ק ולראות
 פני אלקים, הול"ל ממי אבוא וראיה
 (בסג"ל). אך להי"ל אמי שפיר, שהי'
 דוד המלך מספיל להקצ"ה, צמאה
 נפשי לאלקים לא-ל חי, שיש לי נמאון
 והשמוקקות לעשות ראונו ית"ש, על קן
 אמי מסמל לעשות כל מה שצילמתי
 להשיג הקדושה, והשאר יספיע עלי

אלא זה נאמר על השגחה רומית
 בטובת הפש, שפאשר הקצ"ה משגיח
 על האדם בעינא פקיתא ומצינו ורואה
 בו, אז מוסף עליו רוח קדושה וטהרה.
 ועל זה אמר הקצ"ה לגת, כי אומך
 ראית"י לדיק לפני, כלו כיון שאמה
 משמל כל כקר לשמור את נפשך שלא
 להמך אחר מעשיהם של רשעי הדור,
 על קן אני משגיח עליך בעינא פקיתא
 להוסף לך על ידי רחמי, רוח טהרה
 ורוח קדושה להיות לדיק לפני, עדה"ק.

וכעין צחיה זו מצינא הנה"צ ד'

מישה מהירמלוב זצ"ל בספרו אמרי
 מישה (פ' וילא) שמע מפני הרב הגדול
 בעל קרבן ראשית [ממהר"ל מהגלות]
 בשם ספר אחר מהגדולים, לפרש מה
 שנאמר (דברים יא, יב) ארץ אשר ד'
 אלקיך דורש אותה המיד עיני ד'
 אלקיך בה. דהנה זה נראה צמוט, אס
 אדם אחר מצינו בחזירו כמה רגעים,
 אף שאין חזירו יודע מזה כלל, אזי גם
 חזירו מסמל בלא ידיעה כלל בחזירו
 המצינו בו. והנה אנוני בני אדם קצרי
 הדעת, וזמון לזמן אנו מתמסקים
 מדציקות הצורה, ועל זה מדקשים
 מהקצ"ה שהוא יסגית עלינו בעינא
 פקיתא, וזה יגרום שגם אנוני יהיו
 מוכרחים להסמל בו בציכול ולחזור
 בתשובה. וזהו מעלמה של ארץ ישראל,

עולת שבת בשבתנו

לבקשת רבים וכן שלמים מאנ"ש שיחיו, הנמצאים בימים
 אלו מפורזים במעונות הקיץ, וגם בחורי חמד דמותבתא עץ
 חיים, וישבת כרם שלמה, ותלמידי מחנה שלוח, ואנם יכולים
 להסתופף בצל"א דמודינותא, ורוצים להגות באמרי קודש של
 כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, מדי שבת בשבתו, כדי להלדיב
 הלכות ולעסוק במילי דחסידותא מעינא דיומא, הסכים כ"ק
 אדמו"ר שליט"א - באופן יוצא מן הכלל - שיהפסו איוו דברי
 תורה מתוך דרשות שונות ושיעורים שהשמיע בשנים שעברו
 לפני אנ"ש שיחיו.

הדברים אינם בשלימותם כראוי, ונלקטו מתוך המשך
 הדבורים שנאמרו בשעתם, ולפעמים ע"י כך יחסר המוג, אולם
 השתלנו לעשות כפי מיטב כוחינו לתועלת המעיינים.

המוציאים לאור

זאת גרבת

הרבני הגר"ח מו"ה אפרים אביגדור הלוי בארנשטיין נ"ו
 משמש דקהלתנו הק'

לרגל הולדת הבן אצל בנו האבך היקר מו"ה חיים ברוך הלוי נ"ו

היראת שמים משפיע על האדם שיוכל לשמור את הרלי' כראוי.

וזה הרמו דצרי חי"ל (צ"מ פ:) שמו"ר לי ואני אשמו"ר לך, שוב"ד שבר, הכוונה, שהקב"ה אומר לפני ישראל, שמור לי, אם אתה תשמור את הענינים שלא להסתכל בשום מקום שאינו כהוגן, אז ואני אשמור לך, שהקב"ה ישמור את האדם שלא יצא לידו מכשול, ולא עוד אלא שזוהי לקבל שכרו משלם, וזה שאמר שנקרא שומר שבר, ששמ"ד לקבל שכר על זה.

והו הכוונה צאמרס ז"ל (מונה ה.) בשם שבא לראות כך בא לראות. להנה כאשר בני ישראל עלו לרגל לקיים מצות ראי', הלכו בכוונה זו כדי לקבל השפעות של קדושה וטהרה, שעל ידי זה שהסתכלו במקום המקדש, ממלא נחמק צמותם כח הקדושה, כי המקום שמתחילים עליו, נחמק היטב צמות האדם, וממלא זכו להשפעה של יראת שמים, עכמו"ד הקדושים.

ויש להוסיף נוסף על דצרי הקדושים, לפרש אמרס ז"ל הי"ל, כשם שצא לראות כך צא לראות, על פי מה שמוצא בספריים הקדושים, כי ראיימו כציוול של הקב"ה על האדם עושה רושם נשמתו להוסיף ולהשפיע עליו קדושה וטהרה, כמוצא בספרי"ק

אנרא דבלה (פי' שמים) על הפסוק (שמות ג, כה) וירא אלקים את בני ישראל וידע אלקים, להנה כמו המקובלים, כי שוש העין מתיא ניצוץ לחן, וגם נודע כי שוש הראות קרוב אל שוש הדעת יותר משאר החושים, ושוש הראות מקבל כח גדול מהשמה אשר צמות, ולכן אם האדם הוא לדיק ונקי מכל סוג ופגם ומכל מחשבת פסול ס"ו, אז משפיע קדושה על ידי הניצוץ היצואים מעיניו, אמנם אם ס"ו טומא הוא, אז יולא מעיניו ניצוץ רעים המזיקים. וכמו כן כלפי מעלה כציוול, שעל ידי שהקב"ה רוחה ומציע על בני ישראל, משפיע כציוול על ידי הניצוץ, כח הקדושה והדעת על בני ישראל, וי"ש וירא אלקים את בני ישראל, ועל ידי הרלי', וידע אלקים, השפיע עליהם הקב"ה דעת וקדושה, יעו"ש.

ועל דרך זה כתב בספר נוד הקודש על המדרש (צ"ל פל"ג, א, קנ"ג) לפרש הפסוק (צמא"ג, א) בי ארתך ראיית צדיק לפני, ולי"ד דהוה לי למימר סתם כי אתה לדיק. אך הכוונה על דרך שאמרו צוהר הקדוש על הפסוק (חגלים ג, יח) הנה עין ד' אל יראוי, שזה לא נאמר על השגחה נשמת צטוצת עולם הזה, שהרי אדרבה, רוב לדיקים וירלי' ד' הם צוער בעולם הזה,

אנרא דבלה (פי' שמים) על הפסוק (שמות ג, כה) וירא אלקים את בני ישראל וידע אלקים, להנה כמו המקובלים, כי שוש העין מתיא ניצוץ לחן, וגם נודע כי שוש הראות קרוב אל שוש הדעת יותר משאר החושים, ושוש הראות מקבל כח גדול מהשמה אשר צמות, ולכן אם האדם הוא לדיק ונקי מכל סוג ופגם ומכל מחשבת פסול ס"ו, אז משפיע קדושה על ידי הניצוץ היצואים מעיניו, אמנם אם ס"ו טומא הוא, אז יולא מעיניו ניצוץ רעים המזיקים. וכמו כן כלפי מעלה כציוול, שעל ידי שהקב"ה רוחה ומציע על בני ישראל, משפיע כציוול על ידי הניצוץ, כח הקדושה והדעת על בני ישראל, ועל ידי הרלי', וידע אלקים, השפיע עליהם הקב"ה דעת וקדושה, יעו"ש.

ועל דרך זה כתב בספר נוד הקודש על המדרש (צ"ל פל"ג, א, קנ"ג) לפרש הפסוק (צמא"ג, א) בי ארתך ראיית צדיק לפני, ולי"ד דהוה לי למימר סתם כי אתה לדיק. אך הכוונה על דרך שאמרו צוהר הקדוש על הפסוק (חגלים ג, יח) הנה עין ד' אל יראוי, שזה לא נאמר על השגחה נשמת צטוצת עולם הזה, שהרי אדרבה, רוב לדיקים וירלי' ד' הם צוער בעולם הזה,

המלצ מתמת טומאת הגוף והנפש, שצא הכמוז לרמו, שאפילו מי שנתחוק מלוד מדרכי הקדושה, והוא כשפל המלצ מתמת טומאת הגוף והנפש, עכמו"ד הקדושים.

המלצ מתמת טומאת הגוף והנפש, שצא הכמוז לרמו, שאפילו מי שנתחוק מלוד מדרכי הקדושה, והוא כשפל המלצ מתמת טומאת הגוף והנפש, עכמו"ד הקדושים.

המלצ מתמת טומאת הגוף והנפש, שצא הכמוז לרמו, שאפילו מי שנתחוק מלוד מדרכי הקדושה, והוא כשפל המלצ מתמת טומאת הגוף והנפש, עכמו"ד הקדושים.

כאמור, והרי מנינו בהרבה מקרהי קודש, כי משה רבינו ע"ה מסר את נפשו עבור בני ישראל לזקק עליהם רחמים שיכפר להם על מעשה העגל, ועל ידו נמגלה לראשונה שלש עשרה מדות של רחמים, שהוא הוליאם מכת אל הפועל. וגם הורה ולימד לבני ישראל לומר ולהזכיר לפני הקב"ה הי"ג מדות של רחמים ויהא נענין בתפלה, ויסקח ד' לכל עוונותם, וכמבואר הכל להדיא בקרבא. והי' מעורר אלל הקב"ה כציכול שיאליל כח מדומיו להמנהג עם בני ישראל במדת הרחמים וארך הפים.

ויותר מזה מנינו, שמשה רבינו הוא העורר ומסייע לכל בעל תשובה בכל הדורות לשוב אל ד' בתשובה שלימה, וכמ"ש בספר חרדים (מנוח המשוזה פ"ו) ו"ל, ואם יאמר הבעל תשובה נר לי מאוד שמה ישוב הנר הנורר ולכדנו אחר שכמה שנים הימי מחמת רגליו, נשיב לו, חוק ואמן לך וקוה אל ד' כי ישלח עורך מקודש מלאכים קדושים יהיו בעורך וכו', ופעמים שהבעל תשובה כ"כ יצכה וינטער בלב שלם, ימנו רחמיו של הקב"ה עליו וישלח עורר מקדש נינוך אחד ממשמחו של משה רבינו ע"ה שיט

* * *

בה ס' רצוא נינוות וכו', ועוד ראי מן הכתוב שנומות של משה רבינו ע"ה ממנוחות על ראש בעלי תשובה לסייעם מה שאמר דוד (מהלים קמז, טו) אשרי העם שככה לו, שככ"ה עולה בגי' מש"ה, ועל ידו אשרי העם שד' אלקיו, שמסייע לכל אחד מצעלי משוזה לשוב אל ד' בשלימות שיקרב ד' אלקיו, עכ"ל. והציא שם שכן מצוה להדיא בחיקוי זוהר (מיקוה שמין והשע) ו"ל, ובהה דרר להאי אמגליא צ"י לעמיד כולי האי לאחמדשא על ידא דמשה צסוף יומיא צדרא בתראה לקיומא קרל (קהלת א, ט) מה שהי' הוא שיהי' וכו', עככ"ד יע"ש.

פרה אדומה מורה על עיני המשוזה, שאפילו מי שכבר נחמק מהקדושה ועומד מחוץ להיכל הקדושה יכול ג"כ לשוב ולהתקרב אל ד', לכן נקראת לעולם על שמו של משה רבינו, וגם נטויו לזמן בכל הפרות מאפרה של פרה אדומה שעשה משה, אשר על ידו נמגלה כח המשוזה, והוא עומד ומסייע לכל אחד ואחד מישראל בכל הדורות לחזור בתשובה שלימה כמ"ל.

(מתוך שייעור בספר"ק דברי חיים, שבת פרשת פדה שנת השס"ד לפ"ק)

אמרי קודש מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

- פרישת בלב -

ויפתח ד' את פי האתון והאמר לבלעם מה עשיתי לך כי הביתני זה שלש רגלים (נמדד כפ. כח). ופירש"י בשם המדרש, רמו לו אתה מבקש לעקור אומה החוגגת שלש רגלים בשנה. וכבר עמדו צוה המפרשים להצין הענין שרמו לו דוקא המנהג של עליי' לרגל יומר מכל תרי"ג מלות אשר בני ישראל מהרסים ומוסרים את נפשם לקיימם.

ונקדים דברי ספה"ק תפארת שלמה (פי' האיני) שכחב לבלר דברי הפסוק (דברים לג, י) יצרנהו באישון עינו, כי הנה ידוע, כי עיקר העיקרים ויסוד היסודות של כל הענינים הוא שמירת העינים, וודע כי אישון צמ עין הוא כמו מראה הלטושה שקורין שפיגע"ל, ואם האדם מציט בלישון עינו של תצירו אז רואה גורמ ענמו צסוכו, ונמנא כי בכל דבר אשר האדם מסתכל בו, חוור ונראה בעיני ומתק צמוחו, ואם מסתכל בצליות אסורות ח"ו, אז פוגם צנשמחו. וזה שאמר הכתוב, ירנהו כאישון עינו, שצא הכתוב לרמו גודל השמירה שאריך האדם לשמור חוש הראות, האמנם כי

הדבר קשה מאוד צכח וצפועל, כי הרבה פעמים הוי לא אפשר ולא קמוחו, עם כל זה האדם צריך לעשות כל מה שצילתמו לשמור את עינו בשמירה מעולה, ואז מסייעין אוחו מן השמים שלא יכשל ח"ו, וכמו שנאמר (שמואל א ג, ט) ורגלי תסדיו ישמור. וזה שאמר, ירנהו כאישון עינו, שהקב"ה שומר את האדם שלא יכשל ח"ו בצליות אסורות, כאישון עינו, כמו שהאדם צענמו שומר את עינו, שאם האדם משתדל בכל כוחו ואמנו עד מקום שידו מגעת שלא לפגום בהראי', אז הקב"ה ישלח עורו מקודש לשמרו מכל פגם ומכשול.

והנה דבר זה שיהי' לאדם זהירות בהראי', הוא ענין יראת שמים. ולשבר את האונו, אם הי' האדם יודע, שכל ראי' שאינו כהוגן הוא מציא על ענמו חולאים רעים ח"ו, אז צודאי הי' שומר את עינו צוהירות יתירה, וכמו כן אם האדם הוא ירא שמים בצלמת, ומאמין בצלמונה שלימה שכל ראי' אסורה הוא עושה פגם צנשמחו הקדושה, אז צודאי שומר את עינו בכל הכוחות יומר מכפי יכלתו. ועל כוונה זו אוחיות ראי"ה הוא כמו אוחיות ירא"ה, כי